

A felelős szerkesztő jegyzete

Harmincéves a Magyar Drámapedagógiai Társaság. Egyesületünk múltjáról sokan írtunk már, többek között e sorok szerzője is jó néhány alkalommal. Eppen ezért a történet helyett most csak egy pillanatkép jön.

Fél hónap eltéréssel napra is közel voltunk a három évtizeddel korábbi alapítás dátumához, így az évfordulós rendezvény a Színház-Dráma-Nevelés 26. kiadása lett. A Chris Lambert által vezetett mesterkurzussal idén háromnaposra duzzadt program első napján a gyermekszínházosok mustrájaként az idei nagyon erős kínálatból kapott kisebb válogatást és láthatott három előadást (plusz beszélgetéseken, tréningeken vehetett részt) a szakmai nagydíjazott – azok, akik a remekül sikerült debreceni országos fesztivál után hittek nekünk, hogy valóban jól válogatunk, értéket hozunk, olyant, amit érdemes megnézni. Elegen voltunk, de nem állíthatjuk azt, hogy szétverte a házat az érdeklődők hatalmas serege. Azért is hozunk Budapestre egy „válogatottat”, mert az országos fesztivált egyébként nem látja vagy nem nézi a „szakma be nem jutott része” (akkor sem, ha ezt esetleg ingyen kínáljuk): a résztvevőkön kívül más településekről, távolabbról kevesen érkeznek, a gyakorlat szerint a csoportvezetők addig elkötelezettek, amíg a saját előadásukról van szó. Annak örülhetünk, hogy a helyiek újabban már nagyobb létszámmal jönnek be, mint régebben, és legalább sok hazai és határon túli csoport ott lehet!

Érdekes, az SZDN előtt nem sokkal került sor a „fesztiválok fesztiválja” néven is ismert hazai rendezvényre a MU Színházban: lelkes visszajelzéseket kaptunk az általunk ajánlott, a hazai gyermekszínházosok képviselő előadásokról, nagy sikerük volt (Polaroidok, Budapest, A-tól Zs-ig, Szeghalom). A diákszínházosokkal és felnőttekkel foglalkozó szakma csodálkozott rá, hogy milyen jók is a gyermekszínházos előadások. Többen örömmel üdvözölték azt is, hogy új rendezők jelentek meg: és magas színvonalon hoznak előadásokat. Kéretik ezt is észrevenni! Néha úgy tűnik, hogy régi előadások felemlegetésével többet foglalkozunk, mint a jelennel. Nagyon fontos, hogy a régiek emlékét őrizzük, hogy lépten-nyomon említsük és idézzük őket. De vannak itt a falakon belül már mások is: és lehet, hogy olyant hoznak létre, amire eleink, egykor alkotó nagyjaink is büszkének lennének.

Az idei országos gyermekszínházos fesztivál legjobbjai közül meghívott három előadás mellett kaptunk egy negyedik előadást is az említett rendezvény nyitó napján – jutalom a nap végén: a *Saga* című produkció, Eck Attila rendezése (a Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakgimnázium előadása) színház volt a javából.

A második napon többnyire három szálon futott a program: a tanítási drámák bemutatói, demonstrációi mellett volt egy bábos programsorunk. Erre az alkalomra jelent meg magazinunk BÁB – DRÁMA – PEDAGÓGIA tematikájú száma: kiváló alkalom volt arra, hogy a bábos szakmából remek előadókat hívjunk. A nap felében a jászberényi óvodapedagógusok (egykoron a Zengő óvoda névre hallgató intézményben, és jó egy ideje már a helyi Központi Óvoda keretei között dolgozó) kiváló csapata hozta a szokásos varázslatot, ez a foglalkozássor jelentette a harmadik szálát a rendezvény programjában. Úgy véljük, hogy méltó volt ez a hármas a harmincashoz.

A délutáni részben is hasonló felépítésű programban volt összesen háromnegyed óra, amikor egy – érthető és sajnálatos okból – egyre szűkülő kör, az alapítók, az alapításban közreműködők, a kezdeti évek sok munkát végző drámásai, színházos rendezői emlékeztek meg a kezdetekről, a múlt szép napjairól. Kevésnek bizonyult a tervezett időtartam: köszöntőnek elég lett volna, de múltidézésnek a sok-sok szépen korosodó kollégába ki tudja mikortól szorult mondandóhoz, annak kifejtéséhez már nem. Ez most kitűnő *alkalom* lett volna a múltidézésre. És akár régi, közös, meglehet, soha ki nem beszélt közös dolgaink megtárgyalására. Ki tudja, lesz-e még ilyen?! Mindenesetre a tervezettnél sokkal több idő kellett volna. A fentiekből látható, azt nem állíthatjuk, hogy túlpörgettük volna az egyesületünk ünneplésével foglalkozó programrészt. Főként személyes emlékeket hoztak fel, saját múltjuk idézésével éltek a köszöntés szándékával megszólalók, de legalább annyi felsejlett, hogy harminc éven át szép emberi gondolatok és cselekvések sokaságának adott keretet ez az egyesület, nem kevesek rengeteg munkájával. Aztán a nap végén, azon a közgyűlésen, ahol a rendezvény résztvevőinek már csak a töredéke volt jelen, elnökséget és ellenőrző bizottságot választottunk. Akik eddig vitték ügyeinket, két fő kivételével vállalták továbbra is a „közösségi szolgálatot”.

És immár a negyedik évtizednek megyünk neki az ezen a napon megválasztott régi-új vezetőséggel. Hagyományos módszertani nagyrendezvényünk harmadik napjára már csak a mesterkurzus befejezése maradt. Erről bővebben lesz szó a folytatásban...